

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové ve věci

žalobce: **D. T.,**
zastoupený Mgr. V. K., obecnou zmocněnkyní

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2016 č.j. MV-28093-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná změnila výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11.11.2015 č.j. OAM-2910-23/ZR-2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobci zrušen přechodný pobyt na území České republiky takto: „*panu T. D., nar. x, státní příslušnost x, na území České republiky blášenému na adrese x, se ukončuje přechodný pobyt na území České republiky podle § 87f odst. 1 s odkazem na § 87e odst. 1 s odkazem na § 87d odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.*“. Ostatní výroky prvostupňového rozhodnutí zůstaly beze změny.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že žalobci bylo uděleno povolení k přechodnému pobytu na území České republiky s platností od 22. 10. 2012 do 22. 10. 2017. Dne 14. 10. 2013 obdržel správní orgán I. stupně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6.9.2013, sp. zn. 8 T 78/2013, kterým byl žalobce uznán vinným pro přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, ukončený ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzen dle § 205 odst. 2 trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, k jehož výkonu byl zařazen do věznice s ostrahou. Dne 14.1.2014 vydal správní orgán I. stupně oznámení o zahájení řízení ve věci zrušení povolení k přechodnému pobytu žalobce z důvodu, že cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 11.11.2015 pak správní orgán I. stupně zrušil přechodný pobyt žalobce dle § 87f odst. 1 s odkazem na § 87e odst. 1 s odkazem na § 87d odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutí odůvodnil zjištěním, že se žalobce během svého pobytu na území České republiky opakovaně dopustil trestných činů, za jejichž spáchání byl pravomocně odsouzen. Jeho jednání ve všech případech nabylo takové společenské nebezpečnosti, že byla naplněna skutková podstata trestného činu.
3. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítl, že správní orgán I. stupně nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) posoudil otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán zjišťoval okolnosti svědčící v jeho neprospěch a zcela rezignoval na zjišťování okolností pro něj příznivých, ačkoliv mu byly žalobcem předloženy. Žalobce se v České republice oženil a má zde veškeré sociální a kulturní zázemí. Správní orgán měl možnost provést např. výslech žalobce a jeho rodinných příslušníků, a ujasnit si tak rodinné vztahy. Žalobce žije na území České republiky značnou část svého života, pracuje zde a našel si tu i životní partnerku. Dle názoru žalobce bylo potřeba zkoumat věc v její komplexnosti, zejména kdy byl odsouzen, dobu, která od odsouzení uplynula a jeho roli. Namítl také, že po zrušení přechodného pobytu si nemůže svůj pobyt upravit jiným způsobem; konstrukce, s níž přišel správní orgán I. stupně, je v jeho případě prakticky vyloučena. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odporuje § 68 odst. 3 správního řádu, a to zejména v otázce toho, zda žalobce vůbec narušil veřejný pořádek. Tato otázka byla vyhodnocena toliko na základě skutečnosti, že byl v minulosti odsouzen pro trestný čin, což samo o sobě ještě neznamená, že by narušil veřejný pořádek, navíc závažně a opakovaně. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu soudů k otázce narušení veřejného pořádku a na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.

4. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaná předně uvedla, že výhrada veřejného pořádku je ve vztahu k občanům Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům vymezena ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004 č. 2004/38/ES o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států a návazně v judikatuře Soudního dvora EU. Podmínky pro její uplatnění přehledně shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2011 č.j. 3 As 4/2010. Dle čl. 27 odst. 2 zmíněné směrnice opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní jednání dotyčného jedince musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, jsou nepřijatelná. Jedná se o výjimku ze zásady volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně. Z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet jen tehdy, pokud okolnosti, které k němu vedly, ukazují na osobní chování představující trvalé ohrožení veřejného pořádku.
5. Ve svém hodnocení projednávané věci žalovaná ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně. Uvedla, že dopustí-li se účastník řízení trestného jednání, lze jeho závažnost, resp. důležitost základního zájmu společnosti, který byl tímto jednáním ohrožen, posuzovat i podle toho, zda trestní předpisy takové jednání označují za závažné, a také dle druhu, rozmezí a výše sankce, kterou je za něj možné uložit. Lze-li dospět k závěru o obecné závažnosti určitého trestného jednání, je třeba přihlídnout k posouzení jeho závažnosti, která byla vyjádřena výší uloženého trestu, popř. zda byly shledány polehčující či přitěžující okolnosti. Také lze přihlížet k tomu, jak dlouhá doba uplynula od spáchání trestného činu a zda byl trest vykonán. V daném případě hrozba narušení veřejného pořádku vyplynula z osobního jednání žalobce. K jeho posouzení si správní orgán I. stupně vyžádal výpis z rejstříku trestů, z něž vyplynulo, že žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2008 sp. zn. 3 T 234/2008 podmíněně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 6 měsíců, který byl změněn na trest nepodmíněný. Dále byl rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 6. 2010 sp. zn. 27 T 92/2010 odsouzen pro přečin krádeže k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců a následně byl rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2013 sp. zn. 8 T 78/2013 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 12 měsíců, a to opět pro přečin krádeže. V případě žalobce se jednalo o opakované závažné trestné činy, přičemž závažnost plyne ze skutků, jichž se žalobce dopustil. Žalobce skutečně, aktuálně a dostatečně závažně ohrozil zájem společnosti na respektování právního řádu. Narušení veřejného pořádku je proto zároveň narušením normy a zároveň narušením optimálního stavu společnosti, který je jejím účelem a dispozicí. Obecný (veřejný) zájem spočívá v ochraně České republiky před povolováním pobytu cizinců, kteří opakovaně porušili a porušují právní normy.
6. Žalovaná dále konstatovala, že vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání žalobce převážil veřejný zájem na ochraně společnosti před porušováním právních norem nad zájmem na ochraně žalobcových rodinných vztahů. K námitce stran nedostatečného posouzení dopadů prvostupňového rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života podotkla, že správní orgán I. stupně tyto dopady posoudil podrobně, důkladně a přesvědčivě a jeho postup byl v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a

základních svobod a čl. 10 Listiny základních práv a svobod. Zásah byl odůvodněn ochranou veřejného pořádku a byl proveden na základě zákona o pobytu cizinců. Žalovaná v této souvislosti poznamenala, že žalobcova manželka podle informací Vězeňské služby žalobce od jeho nástupu do výkonu trestu ani jednou nenavštívila. Dále uvedla, že právo na respektování soukromého a rodinného života nezakládá automaticky povinnost státu umožnit rodinný život na jeho území. Žalobce se trestné činnosti dopouštěl opakovaně od roku 2008, a to i po vydání povolení k přechodnému pobytu a po uzavření manželství, a nemohl tak spoléhat na to, že mu bude pobyt povolen i nadále. Ze spisu pak nevyplývají překážky realizace rodinného života v zemi státního občanství žalobce. K námitce, že si žalobce nemůže po zrušení přechodného pobytu upravit svůj pobyt na území jiným způsobem, a k námitce, že hodnocení právních předpisů ze strany správního orgánu I. stupně neodpovídá realitě, žalovaná uvedla, že žalobci nebyl zakázán pobyt na území České republiky, jako je tomu v případě správního vyhoštění, byl mu toliko ukončen přechodný pobyt. Ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí došlo z toho důvodu, že správní orgán I. stupně v něm uvedl, že se povolení k přechodnému pobytu žalobce ruší, ačkoliv toto se ze zákonných důvodů ukončuje. Uvedená změna však neměla vliv na uplatnění práv žalobce.

7. V žalobě proti napadenému rozhodnutí a v jejím doplnění žalobce nejprve namítl, že žalovaná porušila tato ustanovení: § 2 odst. 1 správního řádu – nepostupovala v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 správního řádu – nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu – nezjistila všechny rozhodné skutečnosti, a nevyšla tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, takže napadené rozhodnutí nelze považovat za přesvědčivé, § 52 správního řádu – neprovedla důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Žalobce konstatoval, že do České republiky přicestoval v roce 2006 a 21. 12. 2007 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Během řízení o této žádosti se seznámil se svou současnou manželkou. Manželství bylo uzavřeno dne 13. 4. 2010 a na základě této skutečnosti byl žalobci povolen přechodný pobyt s platností od 22. 10. 2012 do 22. 10. 2017.
8. Žalobce má za to, že se žalovaná nedostatečně zabývala dopadem prvostupňového rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, když této otázce v napadeném rozhodnutí věnovala jediný odstavec, v němž uvedla, že žalobcova manželka podle informací Vězeňské služby žalobce od jeho nástupu do výkonu trestu dne 14.11.2013 ani jednou nenavštívila. Žalobce se dovolává judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, podle níž musí být v cizineckých věcech brána v potaz povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, dále jeho rodinná situace, počet nezletilých dětí a jejich věk, rozsah, v jakém byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen, rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát, imigrační historie dotčených osob a také věk a zdravotní stav cizince. Uvedená kritéria byla sice primárně vytvořena v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje po patřičné úpravě za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013 č.j. 8 As 68/2012 – 45. Žalobce dále poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž je třeba vzít v úvahu rodinnou situaci osoby, narození dítěte a závažnost obtíží, které by manžel žadatele zřejmě poznal v zemi původu svého muže či ženy.

9. Žalobce je toho názoru, že žalovaná se všemi výše uvedenými faktory nezabývala dostatečně v jejich komplexnosti. Poukázal na to, že jeho manželství trvá více než pět let. Jeho manželka je závislá na návykových látkách; v minulosti se již podrobila odvykací léčbě. Žalobce je ve velmi úzkém kontaktu s matkou své manželky, kde i bydlí a společně se snaží jí pomáhat. Z uvedených důvodů došlo i k tomu, že jeho manželka nebyla schopná jej navštívit ve vězení. Žalovaná se zabývala toliko vztahem žalobce a jeho manželky, avšak rodinná situace v sobě zahrnuje širší rodinné vazby, které uzavřením manželství a dobou pobytu žalobce na území vznikly. Žalobce je po zhruba desetiletém pobytu na území ČR úplně asimilován a v současnosti zde má stálý pracovní poměr. Žalovaná se nepokusila dokazováním zjistit jeho skutečnou rodinnou situaci a s tím související rodinný život. Žalobce nepopírá svou předchozí trestnou činnost, avšak od doby posledního výkonu trestu se snaží žít řádným životem. Našel si zaměstnání a společně se svou tchýní a specializovanými lékařskými pracovišti řeší, jak vrátit manželku do běžného plnohodnotného života. V této souvislosti žalobce obecně poukázal na judikaturní závěry Ústavního soudu kritizující přepjatý formalismus v rozhodovací činnosti správních orgánů a apelující na povinnost zohlednění konkrétních okolností každého jednotlivého případu.
10. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že v daném případě hrozba narušení veřejného pořádku vyplynula z osobního jednání žalobce a poukázala na jím spáchané trestné činy. Dále zopakovala argumentaci uvedenou již v napadeném rozhodnutí.
11. Soud na základě žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
Podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31.12.2015 ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, přechodný pobyt na území, pokud o to požádá nebo z důvodů uvedených v § 87e.
Podle § 87e odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně.
Podle § 87d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší přechodný pobyt na území občanu Evropské unie, jestliže ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu na území bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života občana Evropské unie.
12. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Námitka, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nedostatečně posoudila dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, není důvodná. Není pravdou, že žalovaná této otázce věnovala v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze jediný odstavec, v němž poukázala na to, že žalobcova manželka od jeho nástupu do výkonu trestu dne 14.11.2013 žalobce ani jednou nenavštívila. Posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se žalovaná v dostatečném rozsahu zabývala na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde dovodila, že „*vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání účastníka řízení převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem České republiky nad zájmem na ochraně rodinných vztahů.*“ Žalovaná v této souvislosti dále odkázala na závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí a uvedla, že zásah do práva žalobce na soukromý a rodinný život byl odůvodněn ochranou veřejného pořádku na základě zákona o pobytu cizinců. Soud se s výše uvedeným hodnocením žalované plně ztotožňuje a dodává, že skutečnost, že žalobce jeho manželka

od nástupu do výkonu trestu odnětí svobody dne 14. 11. 2013 do 27. 5. 2014 ani jednou nenavštívila, žalovaná zmínila toliko na dokreslení intenzity rodinných vazeb mezi manžely.

14. Žalované je nutno přisvědčit také v tom, že žalobce, který se na území České republiky opakovaně dopouštěl trestné činnosti, a to i poté, co mu bylo uděleno povolení k přechodnému pobytu, nemůže spoléhat na to, že mu bude i nadále přechodný pobyt na území České republiky povolen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2015 č.j. 10 Azs 147/2015 – 26, *„podstatou testování přiměřenosti je poměrování, kdy na jedné straně v nyní projednávané věci stojí veřejný zájem na ochraně před páčáním trestné činnosti a na straně druhé stěžovatelův zájem na ochraně soukromého a rodinného života. Ten však významně oslabuje fakt, že stěžovatel svůj rodinný život dlouhodobě svou trestnou činností destruoval; zájem na ochraně veřejného pořádku proto v nyní posuzovaném případě nutně převažuje.“* Tento závěr lze vztáhnout také na nyní projednávanou věc, kdy žalobce opakovaným páčáním trestné činnosti a následným výkonem nepodmíněných trestů odnětí svobody sám destruoval svůj rodinný a soukromý život.
15. Dle náhledu soudu není pochyb o tom, že v daném případě znatelně převažuje veřejný zájem na ochraně společnosti před páčáním trestné činnosti ze strany žalobce nad soukromým zájmem žalobce vést rodinný a soukromý život na území ČR. Řečeno jinak, skutečnost, že na žalobce území ČR pobývá již řadu let a je zde ženatý, na pomyslné míse vah nemůže převážit nad veřejným zájmem na ukončení přechodného pobytu žalobce, který na území ČR opakovaně páchá úmyslnou trestnou činností, a jako recidivista tak závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Vzhledem k jeho trestné činnosti, které se zde opakovaně dopouští, nemůže být ani řeči o tom, že je v České republice úplně asimilován, jak tvrdí v žalobě.
16. V řízení před správním orgánem žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, jež by byly významné z hlediska ostatních kritérií, která by měl správní orgán dle judikatury soudů zohlednit při posuzování přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Samotný výčet těchto judikaturou dovozených kritérií k prokázání nezákonnosti napadeného rozhodnutí nepostačuje.
17. Soud považuje za neopodstatněnou také námitku žalobce, že žalovaná dostatečně nezjistila jeho rodinné poměry. To, že jeho manželka je závislá na návykových látkách a potřebuje jeho péči, totiž žalobce nezmínil ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ačkoliv v žalobě tvrdil, že se jeho manželka v minulosti dokonce podrobila odvykacímu léčení, z čehož lze usuzovat, že se jedná o dlouhodobější problém. Vzhledem k tomu, že žalobce tyto skutečnosti týkající se jeho rodinného a soukromého života v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně ani v odvolání vůbec nezmínil, správní orgány obou stupňů logicky v tomto směru nevedly žádné dokazování, ani se těmito skutečnostmi nemohly zabývat ve svých rozhodnutích. Neobstojí proto námitky, v nichž žalobce vytýká žalované neprovedení potřebných důkazů za účelem řádného zjištění skutkového stavu věci v rozsahu potřebném pro rozhodnutí (§ 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 52 správního řádu).
18. Argumentaci o údajné závislosti jeho manželky na návykové látce a o tom, že se jí spolu s tchýní snaží pomáhat, žalobce prvně užil až v řízení před soudem, nicméně ani zde svá tvrzení žádným způsobem neprokázal. Důkazy, které v žalobě a v jejím doplnění označil (pracovní smlouva žalobce, oddací list), o závislosti jeho manželky a údajné snaze žalobce jí v této souvislosti poskytovat pomoc nevypovídají zhora nic. Tato žalobní argumentace se proto soudu jeví pouze jako účelové, ničím neprokázané tvrzení, které není způsobilé zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

19. V napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí prvostupňovém nelze spatřovat projev přepjatého formalismu, jak obecně namítá žalobce. Skutečnost, že žalovaná postupovala při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, přičemž se dostatečně zabývala veškerými (jí známými) podstatnými okolnostmi, nelze považovat za projev přepjatého formalismu, nýbrž za projev zásady zákonnosti.
20. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaná nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
21. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2018

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu